

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 4

София, 31 март 2010 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Евгени Танчев

Членове: Владислав Славов	Георги Петканов
Димитър Токушев	Ванюшка Ангушева
Благовест Пунев	Цанка Цанкова
Пламен Киров	Стефка Стоева
Красен Стойчев	Румен Ненков

при участието на секретар-протоколита Гергана Иванова разгледа в закрито заседание на 31 март 2010 г. конституционно дело № 8/2010 г., докладвано от съдията Красен Стойчев.

Производството е по члЛ49, алЛ, т.7 от Конституцията.

Делото е образувано на 8 март 2010 г. по искане на Венцислав Томов Банков, кандидат за народен представител от 5 МИР-Видински, Борислав Константинов Банчев, кандидат за народен представител от 6 МИР-Врачански, Светлана Григорова Дянкова, кандидат за народен представител от 7 МИР-Габровски, Емил Венев Атанасов, кандидат за

народен представител от 10 МИР- Кюстендилски, Юнал Джелалов Мъстънов, кандидат за народен представител от 11 МИР-Ловешки, Крум Костадинов Крумов, кандидат за народен представител от 12 МИР-Монтански, Боряна Симеонова Методиева, кандидат за народен представител от 14 МИР-Пернишки, Красимир Петров Кузмов, кандидат за народен представител от 16 МИР-Пловдив, Борислав Сребров Михайлов, кандидат за народен представител от 23 МИР-София, Тимур Ахмедов Халилов, кандидат за народен представител от 24 МИР-София, Джейхан Хасанов Ибрямов, кандидат за народен представител от 25 МИР-София и Орхан Алиев Хюсеинов, кандидат за народен представител от 31 МИР-Ямболски.

Искането е подадено по реда на чл.112 от Закона за избор на народни представители (ЗИНП) чрез главния прокурор на Република България, като е постъпило в неговата администрация на 4 март 2010 г. На 5 март 2010 той е препратил искането в Конституционния съд. В него кандидатите за народни представители в пропорционалните листи на ПП „Движение за права и свободи“ в парламентарните избори, произведени на 5 юли 2009 г. молят Конституционния съд да обяви за незаконни изборните резултати от тези парламентарни избори, определени с решение № НС-256 от 19 февруари 2010 г. на ЦИК (ДВ, бр.15/2010 г.) и да обяви избора на посочените в т.3 от решението лица за народни представители за незаконен, както и да укаже на ЦИК да определи законосъобразно изборните резултати, като изключи от базата данни всички действителни гласове, които са подадени в посочените от искателите секции в страната и в чужбина, в които не са оформени и подписани надлежно изборните книжа. Искането съдържа и евентуален петитум - в случай, че не бъде уважено главното искане, Конституционният съд да укаже на ЦИК, да определи изборните резултати като включи в базата данни всички действителни гласове от страната и чужбина, вкл. и намалените с Решение № НС-256 от 19 февруари 2010 г. на ЦИК действителни гласове от

конкретно посочени в т.1 от решението 23 избирателни секции на територията на Република Турция.

Искането се мотивира с довода, че Решение № НС-256 от 19 февруари 2010 г. на ЦИК обявява нов избран резултат, в който се включват всички действителни гласове, подадени в страната и в чужбина по време на произведените на 5 юли 2009 г. избори за народни представители, с изключение на гласовете, подадени в 23 избирателни секции на територията на Република Турция. Направеното с него преизчисление обаче не се съобразява с Решение № 2 от 16.02.2010 г. на Конституционния съд по к.д. № 10/2009 г. (ДВ, бр.14/2010). Според искателите при определянето на изборния резултат трябва да се изключат не само подадените в посочените в т.1 на решението 23 избирателни секции на територията на Република Турция гласове, а всички гласове, подадени в секции, в които отделни части на избирателните списъци не са подписани от председателя и секретаря на съответната секционна избирателна комисия. По-специално те посочват, че такива нарушения са допуснати в „много избирателни секции в следните избирателни райони: 5-Видински, 6-Врачански, 7-Габровски, 10-Кюстендилски, 11-Ловешки, 12-Монтански, 14-Пернишки, 16-Пловдив, 23-София, 24-София, 25-София и 31-Ямболски“, т.е. в многомандатните избирателни райони, в които те са били регистрирани като кандидати за народни представители от кандидатската листа на ПП „Движение за права и свободи“, както и в конкретно посочени в искането 151 избирателни секции в чужбина - от № 320100001 до № 324500110 и от № 324700234 до № 325900269. В искането се твърди, че Решение № НС-256 от 19 февруари 2010 г. на ЦИК, с което произволно се изваждат гласове, подадени в посочените в т.1 от решението 23 избирателни секции на територията на Република Турция, е проява на дискриминация и нарушава закрепения в чл.Ю от Конституцията принцип за общото и равно избирателно право. За да се определи законосъобразно изборният резултат искателите се обръщат към Конституционния съд да

провери изборните книжа в посочените от тях избирателни секции в страната и в чужбина и тяхното оформяне. Като доказателство те представят 12 броя извлечения от регистъра на ЦИК за регистрираните кандидати за народни представители от ДПС „Движение за права и свободи“ в посочените МИР.

В съпроводителното си писмо главният прокурор мотивира своето решение да препрати искането на групата кандидати за народни представители до Конституционния съд с довода, че от текста на чл.112 ЗИНП трудно може да се направи еднозначен извод, дали правото на защита по този текст има еднократен характер или той дава защита във всеки случай, при който има преизчисляване на изборните резултати. Тъй като неговият евентуален отказ би могъл да се интерпретира като възпрепятстване на правото на защита в изборния процес, той не се ангажира с преценка за допустимостта му и се обръща към Конституционния съд да се произнесе по този въпрос.

Производството по делото е във фазата по решаване на въпросите относно допустимостта на искането. Съгласно чл.19 от Закона за Конституционен съд (ЗКС) всяко постъпило искане трябва да бъде проверено, дали са спазени установените в закона предпоставки за да се допусне делото за разглеждане по същество.

Групата народни представители атакуват пред Конституционния съд Решение № НС-256 от 19 февруари 2010 г. на ЦИК, с което се обявяват за избрани за народни представители Георги Цветанов Терзийски, Венцислав Василев Върбанов и Румен Стефанов Стоилов. Член 112 ЗИНП, който има своето основание в чл.66 от Конституцията, дава право на кандидатите за народни представители да оспорват законността на изборите и по този начин, предвид характера на претенцията, обвързва правото им на защита с нарушението на техни права, за разлика от субектите по чл.150, ал.1 от Конституцията, които действат в обществен интерес. В случая, тъй като

искателите атакуват решение на ЦИК по въпрос, който не засяга никакви техни права, те нямат правен интерес от оспорването.

Недопустимо е искането на групата кандидати за народни представители и в другата негова част - относно оспорването на законността на изборите в 5-Видински, 6-Врачански, 7-Габровски, 10-Кюстендилски, 11-Ловешки, 12-Монтански, 14-Пернишки, 16-Пловдив, 23-София, 24-София, 25-София и 31-Ямболски МИР, както и в конкретно посочени в искането 151 избирателни секции в чужбина - от № 320100001 до № 324500110 и от № 324700234 до № 325900269.

Съгласно действащото българско законодателство оспорването на законността на изборите е ограничено със срок. По-специално чл.112 ЗИНП разпорежда, че кандидатите за народни представители и централните ръководства на политическите партии, участвали в изборите могат да оспорват законността на избора в срок не по-късно от 14 дни от обявяването на резултатите от ЦИК. Срокът за оспорване на законността на изборите е определен и има точно фиксиран начален момент, от който той започва да тече, а именно денят на обявяването на изборния резултат. Той пък от своя страна, съгласно предходния чл.111 ЗИНП е обвързан с изборния ден. Обявяването на изборния резултат като начален момент, от който започва да тече срокът за оспорване на законността на изборите за народни представители, има за последица, че от този момент нататък правомощията на ЦИК се ограничават единствено до произнасяне във връзка с предсрочно прекратяване на правомощия и тя не може нито да отменя, нито да прави корекции в своето решение за обявяване на изборния резултат, освен въз основа на решение на Конституционния съд по повод оспорването на законността на изборите при реда и условията на чл.112 ЗИНП. Обявяването на изборния резултат следователно стабилизира изборния процес и оттук нататък евентуални промени в обявеното и влязло в сила решение на ЦИК ще са възможни само по повод

проверка на законността на изборите от Конституционния съд и съответно негово разпореждане.

В искането си групата кандидати за народни представители правилно отбелязва, че подобните случаи трябва да бъдат решавани подобно. Конституционният съд е установил определено нарушение в едни изборителни секции и затова те искат от него да провери, дали същото нарушение не е допуснато и в други изборителни секции и да обяви изборите в тях за незаконни. Законодателят обаче си дава сметка, че гарантирането на заинтересуваните на правото им на защита срещу евентуални нарушения на законността на изборите за народни представители не може да бъде абсолютно, защото то не бива да бъде за сметка на необходимостта да се осигури стабилност на изборните резултати и оттук за нормалното функциониране на законодателната власт. Очевидно законодателят трябва да намери нужния баланс между тези два императива и е преценил за справедливо да въведе срок за оспорване на законността на изборите. Затова той дава възможност на заинтересуваните да се обърнат в определен срок към Конституционния съд да се произнесе относно законността на изборите, след чието изтичане тяхното право се погасява. Законът едновременно гарантира правото на защита и в същото време преклудира възможността кандидатите за народни представители да искат установяването на каквито и да са нарушения след изтичането на точно определен срок. Да се допусне, че оспорването на законността на изборите може периодично да се възобновява и то да се поставя в зависимост от произнасяне на Конституционния съд, означава да се излезе извън буквата и духа на чл.112 ЗИМП, както и да се придаде съвсем различен характер на установения в него срок. Още повече подобно тълкуване има и друг неприемлив резултат - то оправдава собственото бездействие и поражда нестабилност и несигурност в комплектуването на върховния орган на власт в Република България с всички следващи оттук организационни трансформации.

Ето защо Конституционният съд приема, че искането трябва да бъде отклонено като недопустимо, а производството пред него - прекратено.

По тези съображения и на основание чл.13 и чл.19 ЗКС и чл.26 от ПОДКС Конституционният съд

О П Р Е Д Е Л И :

Отклонява като недопустимо искането на група кандидати за народни представители в изборите за 41-во Народно събрание, произведени на 5 юли 2009 г., за обявяване на незаконността на избор за народни представители и прекратява производството.

Връща искането заедно с препис от определението чрез главния прокурор на Република България на кандидатите за народни представители, които са го подписали.

Председател: Яг^{^^^}ни Та[^]ч|в

Членове: Вл&дийпав Сла|кя/

Георги Петк[^]нов

ДиЙитърЧЧжушев

Мн[^]ш[^]Ян[^]ушева

БлагУвы[^]П[^]ев ^

"

Щфа[^]йрЪвъ

.Лл

^расен Стойчев

Румен Нен Ков